

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3952/2023
21.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Полицијска управа Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3545/22 од 19.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3545/22 од 19.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1823/21 од 11.04.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име мање исплаћене плате по основу додатног оптерећења на раду за период од 01.07.2018. године до 31.12.2018. године, исплати износ од 27.217,31 динар на име главног дуга, са затезном каматом почев од 27.02.2020. године, као првог наредног дана од дана вештачења до исплате и износ од 3.797,60 динара по основу затезне камате обрачунате на главни дуг од доспелости па до дана вештачења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.108,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3545/22 од 19.07.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име мање исплаћене плате по основу додатног оптерећења на раду за период од 01.07.2018. године до 31.12.2018. године, исплати и то: износ од 27.217,31 динар на име главног дуга са затезном каматом од 27.02.2020. године до исплате, као и износ од 3.797,60 динара на име затезне камате обрачунате на главни дуг од доспелости до дана

вештачења. Ставом другим изреке, решено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде на које се неосновано указује ревизијом тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је полицијски службеник запослен у ПУ Крагујевац, ПС Током спорног периода тужилац је решењем тужене био распоређен на радно место секторског полицајца, за које радно место је потребна средња стручна спрема. Тужилац је, међутим, у утуженом периоду од 01.07.2018. године до 31.12.2018. године, заједно са сведоцима ББ и ВВ, а по усменом налогу начелника ПС ..., мењао тадашњег извршиоца послова радног места криминалистичког инспектора, за које радно место је потребна висока стручна спрема. Утврђено је и: да су радна места полицајца и криминалистичког инспектора разврстана у категорију извршилачких радних места, да потраживање тужиоца на име додатног оптерећења на раду за остварени број радних дана месечно током утуженог периода од 01.07.2018. године до 31.12.2018. године (обрачунато у висини од 10% од основне плате) износи укупно 27.217,31 динар, као и да обрачуната затезна камата од доспећа сваког појединачног износа разлике до дана вештачења износи 3.797,60 динара укупно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац у утуженом периоду трпео додатна оптерећења на раду, због чега је његов тужбени захтев усвојио и одлучио као у ставу првом изреке првостепене пресуде применом члана 12. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, члана 250. и 255. Закона о полицији и члана 8. Закона о раду.

Према становишту другостепеног суда, тужилац у спорном периоду мењао лице које је, као и тужилац, распоређено на извршилачко, а не на руководеће радно место, па имајући у виду изричиту одредбу члана 187. став 1 тачка 6. Закона о полицији исти нема право на исплату додатка по утуженом основу.

Према становишту Врховног суда, побијана пресуда донета је правилном применом материјалног права.

Чланом 147. Закона о полицији ("Сл. гласник РС", бр.6/16...), важећег у утуженом периоду, прописано је да се радна места полицијских службеника деле на руководећа и извршилачка радна места.

Одредбом члана 187. став 1. тачка 6. истог закона прописано је да полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини утврђеној овим законом, и то: за

замену руководиоца: 1) до 10 радних дана – 10% основне плате, 2) дуже од 10 дана – 15% основне плате.

У конкретном случају, код утврђеног да је тужилац, полицијски службеник распоређен на радно место полицајца, које спада у категорију извршилачких радних места, у утуженом периоду, по усменом налогу начелника ПС ..., заједно са колегама ББ и ВВ, мењао тадашњег извршиоца послова радног места криминалистичког инспектора, које радно место је такође разврстано у категорију извршилачких радних места, правилан је, и према становишту овог суда, закључак другостепеног суда, да истом, у смислу члана 147. и 187. став 1 тачка 6. Закона о полицији, не припада право на додатак на плату за додатно оптерећење на раду на име замене руководиоца.

Наиме, Закон о полицији је *lex specialis* у односу на полицијске службенике, па имајући у виду да је његовом одредбом члана 187. изричито прописано када полицијски службеник остварује право на увећану плату у висини одређеној овим законом, то, насупрот наводима ревизије, нема места супсидијарној примени одредбе члана 26. Закона о платама државних службеника и намештеника ("Сл. гласник РС, бр. 62/06 ...95/18), која одређује право државних службеника на додатак за додатно оптерећење на раду, а које право не познаје одредба члана 187. Закона о полицији.

Ово исто важи и за примену члана 12. став 1. тачка 5. алинеја 1-4 Посебног колективног уговора за полицијске службенике јер примена правила о повољнијем пропису не може доћи у обзир у оном случају када се одговарајућом одредбом посебног закона, какав карактер има Закон о полицији, у потпуности уреде случајеви увећања плате и у њих не уврсти случај увећања плате за додатно оптерећење.

Навод ревидента да се ради о пословима замене извршиоца који су обимнији и сложенији је без значаја јер су то други елементи за одређивање основне плате (члан 186. Закона о полицији), а не њеног увећања за које тужилац не испуњава услове.

Правилна је и одлука о трошковима спора јер је донета правилном применом права из члана 165. став 2, у вези чл. 163. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**